

## Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-583/22 PPU – 1

### Zaak C-583/22 PPU

#### Verzoek om een prejudiciële beslissing

**Datum van indiening:**

7 september 2022

**Verwijzende rechter:**

Bundesgerichtshof (Duitsland)

**Datum van de verwijzingsbeslissing:**

29 juni 2022

**Verdachte:**

MV

---

**BUNDESGERICHTSHOF (hoogste federale rechter in burgerlijke en strafzaken, Duitsland)**

**BESLISSING**

[OMISSIS]

van

29 juni 2022

in de strafzaak

tegen

MV, geboren op 21 januari 1958 in St. Chamond (Frankrijk)

wegens bijzonder ernstige verkrachting

andere partij in de procedure:

Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (procureur-generaal bij het Bundesgerichtshof) [OMISSIS]

De eerste strafkamer van het Bundesgerichtshof (BGH) (hierna „verwijzende rechter”) heeft op 29 juni 2022 de volgende beslissing gegeven:

[OMISSIS] Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt overeenkomstig artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen betreffende de uitlegging van kaderbesluit 2008/675/JBZ van de Raad van 24 juli 2008 betreffende de wijze waarop bij een nieuwe strafrechtelijke procedure rekening wordt gehouden met veroordelingen in andere lidstaten van de Europese Unie (PB 2008, L 220, blz. 32; hierna: kaderbesluit 2008/675):

- 1) Kan, gelet op het beginsel van gelijke behandeling van artikel 3, lid 1, van kaderbesluit 2008/675 en op artikel 3, lid 5, van kaderbesluit 2008/675, in het geval van vaststelling van een totaalstraf wegens veroordelingen in Duitsland en in een andere lidstaat van de Europese Unie, ook een straf worden opgelegd voor het in Duitsland gepleegde strafbare feit wanneer een fictieve samenvoeging met de in een andere lidstaat van de Unie opgelegde straf tot gevolg zou kunnen hebben dat de maximumstraf voor tijdelijke vrijheidsstraffen naar Duits recht wordt overschreden?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

Moet de in artikel 3, lid 5, tweede volzin, van kaderbesluit 2008/675 geregelde inaanmerkingneming van in andere lidstaten van de Europese Unie opgelegde straffen op zodanige wijze plaatsvinden dat het nadeel dat voortvloeit uit het ontbreken van de mogelijkheid om achteraf een totaalstraf vast te stellen bij de straftoemeting voor het in Duitsland gepleegde strafbare feit concreet moet worden aangetoond en onderbouwd, overeenkomstig de grondregels voor de vaststelling van totaalstraffen volgens Duits recht?

[OMISSIS] [nationale procedure]

#### Motivering:

- 1 De eerste strafkamer van de verwijzende rechter moet een beslissing geven op het beroep in Revision van verdachte tegen een vonnis van het Landgericht Freiburg im Breisgau (rechter in tweede aanleg Freiburg im Breisgau, Duitsland), dat verdachte heeft veroordeeld tot een vrijheidsstraf van zes jaar wegens bijzonder ernstige verkrachting.

I.

- 2 1. Aan de prejudiciële procedure liggen de volgende, door het Landgericht vastgestelde feiten ten grondslag:
- 3 a) Op 10 oktober 2003 tegen 00.30 uur heeft verdachte op het terrein van de universiteit Freiburg im Breisgau (Duitsland) een 20-jarige studente onder bedreiging met een mes overweldigd en met een voertuig meegenomen naar een afgelegen bos. Daar heeft hij in het voertuig tegen haar wil gedurende meerdere uren anaal en vaginaal geslachtsverkeer met haar gehad. Tegen 4.45 uur is de studente erin geslaagd om te vluchten.
- 4 b) Verdachte is een Frans staatsburger. Hij heeft geen strafblad in Duitsland. Op zijn Franse strafblad staan 25 vermeldingen. De vijf hieronder weergegeven veroordelingen dateren van na het op 10 oktober 2003 gepleegde, in casu aan de orde zijnde strafbare feit. Zij betreffen feiten die verdachte in de periode van augustus 2002 tot en met september 2003 heeft gepleegd.
- 5 Op 30 september 2004 is verdachte door het Tribunal de grande instance Guéret (rechter in eerste aanleg Guéret, Frankrijk) veroordeeld tot een vrijheidsstraf van twee jaar.
- 6 De Cour d'assises du Loir-et-Cher (hof van assisen Loir-et-Cher, Frankrijk) te Blois heeft verdachte bij vonnis van 29 februari 2008 een vrijheidsstraf van 15 jaar opgelegd. In deze straf zijn twee latere veroordelingen van verdachte opgegaan, te weten de veroordeling van 16 mei 2008 door de Cour d'assises Loire-Atlantique (hof van assisen Loire-Atlantique, Frankrijk) te Nantes tot een vrijheidsstraf van zes jaar en de veroordeling van 23 april 2012 door de Cour d'appel de Grenoble (rechter in tweede aanleg Grenoble, Frankrijk) tot een vrijheidsstraf van een jaar en zes maanden.
- 7 Verdachte werd op 24 januari 2013 voor het laatst veroordeeld, en wel door de Cour d'assises du Maine-et-Loire (hof van assisen Maine-et-Loire, Frankrijk) te Angers tot een vrijheidsstraf van nog eens zeven jaar.
- 8 c) Op 20 oktober 2003 is verdachte op grond van een Frans aanhoudingsbevel in Nederland gearresteerd en na bijna zeven maanden uitleveringsdetentie op 17 mei 2004 aan Frankrijk overgedragen. Daar heeft hij tot en met 23 juli 2021 ononderbroken vastgezeten. Van de hierboven genoemde vrijheidsstraffen zijn 17 jaar en negen maanden ten uitvoer gelegd. Aansluitend is verdachte aan de Duitse autoriteiten overgedragen. Hij bevindt zich sinds 23 juli 2021 in Duitsland in voorlopige hechtenis op grond van een aanhoudingsbevel van het Amtsgericht Freiburg im Breisgau (rechter in eerste aanleg Freiburg im Breisgau, Duitsland) van 23 juli 2004.
- 9 2. Het Landgericht Freiburg im Breisgau is bij de vaststelling van de straf uitgegaan van een straf van zeven jaar, die op zich in verhouding staat tot de schuld, en heeft, omdat er achteraf geen totaalstraf kan worden vastgesteld die de onder [I. 4. onder b)] genoemde Franse straffen omvat, één jaar op de straf in mindering gebracht om het daaraan verbonden nadeel te compenseren. Op die

grond heeft het Landgericht in het onderhavige geval een vrijheidsstraf van zes jaar vastgesteld.

- 10 3. Met zijn beroep in Revision komt de verdachte op tegen zijn veroordeling en voert hij schending van materieel recht aan.

## II.

- 11 De verwijzende rechter acht het antwoord op de prejudiciële vragen noodzakelijk voor zijn beslissing op het beroep in Revision. Derhalve legt hij het Hof krachtens artikel 267, eerste alinea, VWEU deze vragen voor met het verzoek om een prejudiciële beslissing.
- 12 1. De volgende toepasselijke bepalingen zijn van belang.
- 13 a) Unierecht
- 14 Unierechtelijk relevant voor de prejudiciële vragen is artikel 3, leden 1 en 5, van kaderbesluit 2008/675, waarin de voorwaarden zijn vastgesteld waaronder in een strafrechtelijke procedure in een lidstaat tegen een persoon rekening wordt gehouden met eerdere veroordelingen die (in andere lidstaten) wegens andere feiten tegen de betrokkene zijn uitgesproken (zie artikel 1, lid 1, van kaderbesluit 2008/675).
- 15 Artikel 3, lid 1, van kaderbesluit 2008/675 bepaalt dat in een strafrechtelijke procedure tegen een persoon rekening wordt gehouden met in andere lidstaten tegen de betrokkene uitgesproken, eerdere veroordelingen wegens andere feiten, zulks voor zover in de lidstaat zelf met eerdere veroordelingen rekening wordt gehouden, en dat daaraan rechtsgevolgen worden verbonden, gelijkwaardig aan die welke worden verbonden aan eerdere veroordelingen in de lidstaat zelf.
- 16 Overeenkomstig artikel 3, lid 5, eerste volzin, van kaderbesluit 2008/675 heeft artikel 3, lid 1, van dit kaderbesluit, indien het strafbare feit waarover de nieuwe procedure wordt gevoerd, gepleegd is voordat de eerdere veroordeling is uitgesproken of volledig ten uitvoer is gelegd, niet tot gevolg dat vereist wordt dat lidstaten hun nationale voorschriften betreffende het opleggen van straffen toepassen, wanneer het toepassen van die voorschriften op in een andere lidstaat uitgesproken veroordelingen voor de rechter een beperking zou inhouden bij het opleggen van een straf in de nieuwe procedure. De lidstaten zien er evenwel op toe dat eerdere, in andere lidstaten uitgesproken veroordelingen door rechters in dergelijke gevallen anderszins in aanmerking kunnen worden genomen (artikel 3, lid 5, tweede volzin, van kaderbesluit 2008/675).
- 17 Als grondregel moet gelden dat de lidstaten aan een in een andere lidstaat uitgesproken veroordeling gevolgen moeten verbinden die gelijkwaardig zijn aan de gevolgen van een nationale veroordeling overeenkomstig het nationale recht, ongeacht of het volgens het nationale recht om feitelijke gevolgen dan wel om procesrechtelijke of materieelrechtelijke gevolgen gaat. De verplichting om

rekening te houden met eerdere, in andere lidstaten uitgesproken veroordelingen bestaat alleen voor zover volgens het nationaal recht met eerdere veroordelingen in de lidstaat zelf rekening wordt gehouden (overweging 5 van kaderbesluit 2008/675).

- 18 b) Nationaal (Duits) recht
- 19 De relevante bepalingen met betrekking tot de vaststelling van een totaalstraf uit meerdere afzonderlijke straffen staan in het Duitse Strafgesetzbuch (wetboek van strafrecht; hierna: „StGB”) in de §§ 53 tot en met 55.
- 20 § 53 StGB (meerdaadse samenloop) bepaalt in lid 1:  
„(1) Indien iemand meerdere strafbare feiten heeft gepleegd die gelijktijdig worden berecht, zodat meerdere vrijheidsstraffen of meerdere geldboeten aan hem worden opgelegd, wordt een totaalstraf vastgesteld.”
- 21 § 54 StGB (vaststelling van de totaalstraf) kent in de leden 1 en 2 de volgende regelingen:  
„(1) Betreft een van de afzonderlijke straffen een levenslange vrijheidsstraf, dan wordt de levenslange vrijheidsstraf als totaalstraf vastgesteld. In alle overige gevallen wordt de totaalstraf vastgesteld door verhoging van de hoogste opgelegde straf, bij verschillende soorten straffen door verhoging van de naar zijn aard zwaarste straf. De persoon van de dader en de afzonderlijke strafbare feiten worden daarbij als één geheel beschouwd.  
(2) De totaalstraf moet lager zijn dan de som van de afzonderlijke straffen en mag bij tijdelijke vrijheidsstraffen niet langer dan vijftien jaar duren en bij een geldboete niet meer dan zeventienhonderdtwintig dagen.”
- 22 § 55 StGB (achteraf vaststellen van een totaalstraf) bepaalt in lid 1:  
„(1) De §§ 53 en 54 moeten ook worden toegepast wanneer een onherroepelijk veroordeelde persoon, voordat de aan hem opgelegde straf ten uitvoer gelegd, verjaard of kwijtgescholden is, wordt veroordeeld voor een ander strafbaar feit, dat hij vóór de eerdere veroordeling heeft gepleegd. Als eerdere veroordeling geldt de uitspraak in de eerdere procedure waarin de daaraan ten grondslag liggende feitelijke vaststellingen het laatst konden worden beoordeeld.
- 23 2. De beslissing op het door de verdachte ingestelde beroep in Revision hangt af van het antwoord op de prejudiciële vragen.
- 24 a) Eerste prejudiciële vraag:
- 25 Of aan verdachte wegens de in deze zaak aan de orde zijnde verkrachting in Duitsland, naast de in Frankrijk opgelegde straffen, überhaupt nog een andere ten uitvoer te leggen straf kan worden opgelegd, hangt af van de uitlegging van het

beginsel van gelijke behandeling van nationale en in andere lidstaten uitgesproken veroordelingen als bedoeld in artikel 3, lid 1, van kaderbesluit 2008/675 („gelijkwaardige rechtsgevolgen”) gelezen in samenhang met artikel 3, lid 5, eerste volzin, van dit kaderbesluit.

- 26 aa) De in punt [I. 4. onder b)] genoemde straffen van de Franse veroordelingen zouden, wanneer zij als Duitse veroordelingen zouden worden behandeld, in beginsel kunnen worden samengevoegd tot een totaalstraf. Zij hadden gelijktijdig kunnen worden afgedaan, omdat de verkrachting die thans aan de orde is gepleegd is vóór de Franse veroordelingen. Dienovereenkomstig zou bij toepassing van het Duitse strafrecht overeenkomstig § 55, lid 1, StGB achteraf een totaalstraf moeten worden vastgesteld. Volgens § 55, lid 1, StGB moet de feitenrechter achteraf een totaalstraf vaststellen, wanneer een onherroepelijk veroordeelde persoon, voordat de aan hem opgelegde straf ten uitvoer gelegd, verjaard of kwijtgescholden is, wegens een ander strafbaar feit wordt veroordeeld en die straf in een totaalstraf kan worden opgenomen. De feitenrechter is verplicht om § 55 StGB toe te passen, wanneer aan de voorwaarden is voldaan (zie slechts BGH, beslissing van 7 april 2020, StR 630/19, DE:BGH:2020:070420B3STR630.19.0, punt 2).
- 27 Bij de bepaling van de totale vrijheidsstraf zou volgens § 54, lid 2, tweede volzin, StGB in dit verband echter het maximum van 15 jaar in acht moeten worden genomen. Dit betekent dat voor de in casu aan de orde zijnde verkrachting weliswaar een afzonderlijke straf zou kunnen worden opgelegd, maar dat uiteindelijk, wanneer deze afzonderlijke straf bij een eerdere straf wordt opgeteld, de – nieuw vastgestelde – totaalstraf 15 jaar zou bedragen en er dus geen andere straf meer ten uitvoer zou kunnen worden gelegd. De volgens Duits recht toegestane maximale tijdelijke vrijheidsstraf zou dan, met de veroordeling tot 15 jaar vrijheidsstraf door de Cour d’assises du Loir-et-Cher te Blois, reeds op 29 februari 2008 zijn bereikt.
- 28 De vaststelling van een totaalstraf waarin buitenlandse straffen zijn opgenomen is echter uitgesloten, omdat een dergelijke vaststelling om volkenrechtelijke redenen niet is toegestaan op grond van de daaraan verbonden ingreep in de rechtsgevolgen van de buitenlandse veroordeling en de bevoegdheid van de buitenlandse staat tot tenuitvoerlegging (vaste rechtspraak, zie BGH, beslissingen van 4 juli 2018, 1 StR 599/17, DE:BGH:2018:040718B1STR599.17.0, punt 5, en 23 april 2020, 1 StR 15/20, DE:BGH:2020:230420B1STR15.20.0, punt 13).
- 29 bb) Met het oog op het ontbreken van de mogelijkheid om een totaalstraf vast te stellen voor een nationale en in een andere lidstaat uitgesproken veroordeling legt artikel 3, lid 1, van kaderbesluit 2008/675 de lidstaten de verplichting op om ervoor te zorgen dat in een nieuwe strafrechtelijke procedure tegen een persoon rekening wordt gehouden met in andere lidstaten tegen de betrokkene uitgesproken, eerdere veroordelingen wegens andere feiten, zulks voor zover in de lidstaat zelf met eerdere veroordelingen rekening wordt gehouden, en dat aan die in andere lidstaten uitgesproken eerdere veroordelingen rechtsgevolgen worden verbonden, gelijkwaardig aan die welke de nationale wetgeving verbindt aan

eerdere veroordelingen in de lidstaat zelf. Volgens de rechtspraak van het Hof moet hierdoor worden vermeden dat de betrokkene slechter wordt behandeld dan indien de eerdere strafrechtelijke veroordeling in kwestie een nationale veroordeling was geweest (arrest van 15 april 2021, AV, C-221/19, EU:C:2021:278, punten 49, 50, 57 en 58; in die zin tevens arresten van 21 september 2017, Beshkov, C-171/16, EU:C:2017:710, punt 26, en 5 juli 2018, Lada, C-390/16, EU:C:2018:532, punt 28). Volgens artikel 3, lid 5, eerste volzin, van kaderbesluit 2008/675 heeft artikel 3, lid 1, van dit kaderbesluit echter niet tot gevolg dat vereist wordt dat lidstaten hun nationale voorschriften [OMISSIS] betreffende het opleggen van straffen toepassen, wanneer het toepassen van die voorschriften op in een andere lidstaat uitgesproken veroordelingen voor de rechter een beperking zou inhouden bij het opleggen van een straf in de nieuwe procedure.

- 30 cc) Op basis daarvan zou volgens de verwijzende rechter het opleggen van een straf voor het in casu aan de orde zijnde strafbare feit uitsluitend zijn toegestaan, wanneer artikel 3, lid 5, eerste volzin, van kaderbesluit 2008/675 aldus zou moeten worden uitgelegd dat het in artikel 3, lid 1, van het kaderbesluit geregelde beginsel van gelijke behandeling ook geen rechtsgevolg heeft, wanneer een fictieve samenvoeging met de straf uit de andere lidstaat zou leiden tot overschrijding van het krachtens § 54, lid 2, tweede volzin, StGB toegestane maximum van de totale (tijdelijke) vrijheidsstraf van 15 jaar. Een dergelijke uitlegging ligt echter niet voor de hand, aangezien zij in tegenspraak is met de kerngedachte van artikel 3, lid 1, van kaderbesluit 2008/675 en de hierboven aangehaalde beslissingen van het Hof, voor zover het in strijd met het daarin neergelegde beginsel van gelijke behandeling zou zijn toegestaan om de in § 54, lid 2, tweede volzin, StGB bepaalde maximumstraf te overschrijden.
- 31 b) Tweede prejudiciële vraag:
- 32 Indien het Hof de eerste prejudiciële vraag bevestigend beantwoordt, wordt voor de verwijzende rechter de andere prejudiciële vraag relevant voor de beslechting van het geding, namelijk of de in artikel 3, lid 5, tweede volzin, van kaderbesluit 2008/675 geregelde verplichting om in andere lidstaten uitgesproken veroordelingen in aanmerking te nemen op zodanige wijze moet worden nagekomen dat het nadeel dat voortvloeit uit de onmogelijkheid om achteraf een totaalstraf vast te stellen, bij de straftoemeting voor het nationale strafbare feit concreet moet worden aangetoond en onderbouwd.
- 33 aa) Volgens artikel 3, lid 5, tweede volzin, van kaderbesluit 2008/675 zien de lidstaten erop toe dat eerdere, in andere lidstaten uitgesproken veroordelingen door rechters in de in gevallen als bedoeld in artikel 3, lid 5, eerste volzin, van dat kaderbesluit anderszins in aanmerking worden genomen. De Duitse wetgever was van mening dat bij de omzetting van kaderbesluit 2008/675 in Duits recht met het oog op artikel 3 ervan, geen uitvoeringsmaatregelen noodzakelijk waren. Als reden werd aangevoerd dat het uitgangspunt dat met buitenlandse veroordelingen weliswaar niet formeel (door achteraf een totaalstraf vast te stellen) rekening kan

worden gehouden bij de straftoemeting, maar de veroordeelde niettemin daarvan zo mogelijk geen nadeel mag ondervinden, overeenkomt met de in de Duitse rechtspraak ook bij buitenlandse eerdere veroordelingen toegepaste hardheidscompensatie (Härteausgleich) [OMISSIS].

- 34 Volgens de in dit verband aangehaalde bestaande rechtspraak van de verwijzende rechter wordt het nadeel dat ontstaat door het ontbreken van de mogelijkheid om achteraf een totaalstraf vast te stellen waarin veroordelingen van een andere lidstaat zijn opgenomen, regelmatig in aanmerking genomen door bij de straftoemeting – een niet becijferde – hardheid te compenseren waarbij de feitenrechter over beoordelingsvrijheid beschikt (zie laatstelijk BGH, beslissing van 26 januari 2022, StR 461/21, DE:BGH:2022:260122B3STR461.21.0). Daarbij wordt het uiteindelijk voldoende geacht dat de feitenrechter – naast andere factoren voor de straftoemeting – ten gunste van de verdachte bij de bepaling van de nieuwe straf rekening houdt met het ontbreken van de mogelijkheid om achteraf een totaalstraf vast te stellen.
- 35 bb) Deze rechtspraak houdt echter onvoldoende rekening met de regelingen van de §§ 54 en 55 StGB en de voorschriften van kaderbesluit 2008/675 in onvoldoende mate in acht. Het gevaar bestaat namelijk dat de hardheidscompensatie louter een dode letter blijft. De verwijzende rechter acht het relevant voor de beslechting van het geding dat wordt verduidelijkt of artikel 3, leden 1 en 3, van kaderbesluit 2008/675 aldus moet worden uitgelegd dat het nadeel dat voortvloeit uit het ontbreken van de mogelijkheid om achteraf een totaalstraf vast te stellen, waarin straffen uit eerdere veroordelingen van andere lidstaten en van nationale rechters zijn opgenomen, bij wege van een fictieve samenvoeging met de straf uit een andere lidstaat concreet moet worden aangetoond en wat de hoogte betreft nader moet worden onderbouwd.
- 36 cc) De verwijzende rechter stelt zich op het standpunt dat enkel een begrijpelijk onderbouwde en becijferde compensatie voor het nadeel beantwoordt aan de regelingen van artikel 3, leden 1 en 5, van kaderbesluit 2008/675.
- 37 Uit de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof over kaderbesluit 2008/675 volgt dat de wijze waarop rekening wordt gehouden met eerdere in andere lidstaten van de Europese Unie uitgesproken veroordelingen zoveel mogelijk moet overeenkomen met de wijze waarop met eerdere nationale veroordelingen rekening wordt gehouden. Om de wijze waarop een totaalstraf – ook achteraf – wordt vastgesteld, waarbij naar Duits recht uit concreet becijferde afzonderlijke straffen – door verhoging van de maximale afzonderlijke straf – een eveneens concreet te becijferen totaalstraf wordt bepaald (§§ 54 en 55 StGB), zo dicht mogelijk te benaderen, is het volgens de verwijzende rechter noodzakelijk om een nadeel dat resulteert uit het ontbreken van de mogelijkheid om een totaalstraf vast te stellen, concreet aan te tonen en in mindering te brengen op de nieuw op te leggen (totaal)straf. Deze constellatie, die voldoet aan § 55, lid 1, eerste volzin, StGB, verschilt ook in beslissende mate van andere gevallen waarin de zaak is afgesloten (bijvoorbeeld wanneer de straf volledig ten uitvoer is gelegd) en het

toekennen van een niet-becijferde hardheidscompensatie volstaat omdat het vaststellen van een totaalstraf niet meer mogelijk is.

- 38 Het is juist dat in het geval van in verschillende staten uitgesproken veroordelingen, anders dan in het geval van nationale veroordelingen, de straf waarmee rekening is gehouden niet ophoudt een zelfstandig uitvoerbare uitspraak te zijn (zie BGH, beslissing van 26 januari 2022, 3 StR 461/21, DE:BGH:2022:260122B3STR461.21.0, punt 9 e.v., met name punt 14, ook wat betreft het feit dat het kaderbesluit 2008/675 niet dwingend de concrete becijfering van de compensatie van het nadeel vereist). Een begrijpelijke onderbouwing en becijfering van de compensatie lijkt evenwel onontbeerlijk, niet alleen om redenen van transparantie, maar met name om redenen die verband houden met de mogelijkheid voor de rechter in Revision om de straftoemeting te toetsen als wezenlijk onderdeel van de beslissing van de feitenrechter.
- 39 Daarvoor pleit in het bijzonder ook dat – blijkens § 54, lid 1, derde volzin, StGB – het bij de vaststelling van een totaalstraf gaat om een zelfstandige specifieke handeling voor de toemeting van totaalstraffen (vaste rechtspraak zie BGH, beslissing van 12 november 2019, 1 StR 415/19, DE:BGH:2019:121119B1STR415.19.0, punt 3, en arrest van 24 augustus 2016, 2 StR 504/15, DE:BGH:2016:240816U2STR504.15.0, punt 20, en aldaar aangehaalde rechtspraak). De enkele inaanmerkingneming van een niet-becijferde hardheidscompensatie die slechts een voor de verdachte voordelige factor is bij de straftoemeting, kan niet aan dit vereiste voldoen, aangezien het helemaal niet mogelijk is te begrijpen in hoeverre daarmee rekening is gehouden, zodat een beslissend onderdeel van de beslissing van de feitenrechter niet door de rechter in Revision kan worden getoetst.
- 40 dd) De verwijzende rechter overweegt dat de wijze waarop de feitenrechter de compensatie concreet bepaalt, tot zijn discretionaire bevoegdheid behoort. Hij kan bij de bepaling van de nieuwe straf rechtstreeks rekening houden met de omstandigheid dat het niet mogelijk is om een totaalstraf vast te stellen waarin de eerdere straf wordt opgenomen, direct rekening houden – door het in mindering te brengen deel te becijferen – of hij kan bijvoorbeeld uitgaan van een „fictieve totaalstraf”, waarbij hij de buitenlandse straf in aanmerking neemt en aftrekt van de fictieve straf. Vereist is uitsluitend dat hij een passende compensatie vaststelt en hij deze – vergelijkbaar met de vaststelling van de totaalstraf volgens §§ 54 en 55 StGB – in de overwegingen van het vonnis op begrijpelijke wijze onderbouwt en becijfert.
- 41 ee) Het Landgericht heeft er bij zijn beslissing over de straftoemeting geen rekening mee gehouden dat door de oplegging van een vrijheidsstraf van zes jaar de in het Duitse recht bestaande maximale vrijheidsstraf van 15 jaar feitelijk wordt overschreden. Ook voor het overige heeft hij geen passende criteria genoemd aan de hand waarvan hij de veroordelingen in de andere lidstaten overeenkomstig artikel 3, lid 5, tweede volzin, van kaderbesluit 2008/675, in aanmerking heeft

genomen, zodat onzeker is of Unierechtelijke vereisten in voldoende mate zijn nagekomen.

- 42 c) Ten aanzien van de uitlegging van kaderbesluit 2008/675 is uitsluitend het Hof bevoegd. Het Hof heeft deze vraag tot dusver nog niet beantwoord, zodat geen sprake is van een „acte éclairé”. De uitlegging is evenmin zo evident dat daarover redelijkerwijze geen twijfel zou bestaan in de zin van een „acte clair” (zie met betrekking tot de voorwaarden van evidentie, arrest van 6 oktober 1982, CILFIT, C- 283/81, EU:C:1982:335).
- 43 [OMISSIS] [nationale procedure]

### III.

- 44 De verwijzende rechter verzoekt te beslissen dat de zaak overeenkomstig artikel 53, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie gelezen in samenhang met artikel 267, vierde alinea, VWEU bij voorrang wordt berecht. De prejudiciële vragen zijn relevant voor de beslissing in een lopende strafprocedure waarvoor in bijzonder mate het uit artikel 5, lid 3, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) voortvloeiende recht van verdachte, die zich in voorlopige hechtenis bevindt, geldt dat binnen een redelijke termijn over de zaak wordt beslist.

[OMISSIS] [informatie over de samenstelling van de rechtsprekende formatie en over de lagere gerechten]